

JONAS DAHLBERG

View Through a Park

**KONST GENOM STADEN
ART THROUGH CITY SPACE**

JONAS DAHLBERG

View Through a Park.

Rapport om ett konstnärligt forskningsarbete inom ramen för projektet "Konst genom staden"

I de flesta av mina arbeten, video eller annat, tar jag min utgångspunkt i arkitektur, inte ur ett formellt perspektiv utan som en politisk och poetisk plats, som influerar hur vi förstår oss själva och vår omvärld. I denna rapport kommer jag att skriva om, och visa exempel på, hur jag arbetar med konst – genom staden. Jag gör detta med utgångspunkt i två olika av mig genomförda projekt. Det första arbetet, *Invisible Cities*, genomfördes 2004/2005 och nästa arbete, View Through a Park är det specifika projekt jag arbetat med inom ramen för "Konst genom staden". Min rapport fungerar som ett slags extramaterial till verken och projektet, som ett slags "behind the scenes".

Osynliga Städer

Utifrån min bakgrund som arkitektstuderande har jag under årens lopp följt den offentliga debatten i Sverige, men också utomlands, kring städer och dess människor i allmänhet. Idag pratar vi ofta om de nya megastäderna som växer snabbare och snabbare och genererar nya sätt att leva. Ibland pratar vi om glesbygden och dess avfolkning och möjliga försvinnande. Men vi pratar sällan om städerna däremellan. Städerna som existerar och fortsätter att existera. Städer så stora att du kan bo ett helt liv där utan att ha någon anledning att flytta men samtidigt är så små att det är omöjligt att förbli anonym där.

Min reflektion över just dessa städers osynlighet kom sig också av att jag själv är uppväxt i en sådan typ av stad. Uddevalla – en stad med runt 40 000 invånare som ligger norr om Göteborg och som fram till mitten av 80-talet hade en stark identitet uppbyggd kring varvet som var stadens huvudsakliga industri. Då den stora varvskranen så dramatiskt sprängdes i samband med nedläggningen av varvet försvann inte bara kranen från horisonten utan också en stor del av Uddevallas synlighet utanför Uddevallas gränser. Ett liknande fenomen har hänt en mängd gamla industristäder med ungefär samma invånareantal, i och med förändringar i det ekonomiska systemet runt om i världen.

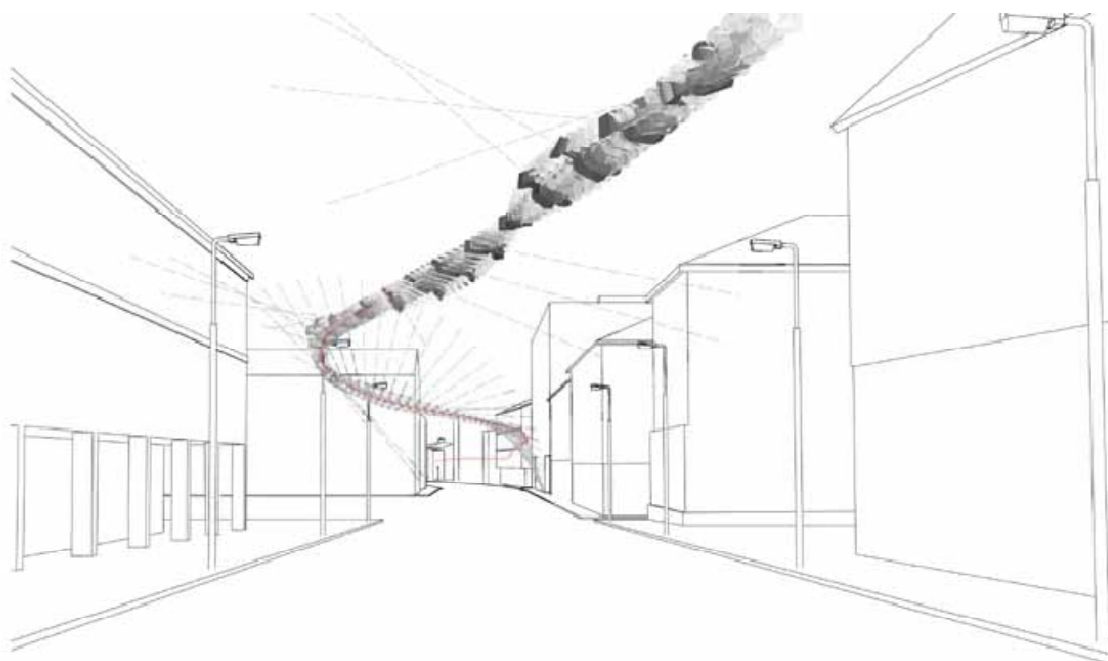
Projektet som jag startade att arbeta med kring dessa frågor kom jag, likt Italo Calvinos bok, att kalla *Invisible Cities*. Min tes var att en stor del av världens befolkning bor i städer som ingen utanför dessa städer pratar om eller bryr sig om. Ett slags osynlig makt som inte ens själv vet vilken stor faktor den rent demokratiskt (skulle kunna) betyda. Jag definierade dessa osynliga städer som att befinna sig mellan 10 000 (den undre gränsen för att räknas som stad) och 100 000 invånare. Statistiken visade senare att 20-40 procent av befolkningen i olika delar av världen bor i städer med 10 000-100 000 invånare. Lite färre i Asien och Afrika.

Denna storlek var också forna tidens idealstorlek på en stad (Aristoteles). Så forna tiders idealstad har nu förvandlats till den nya tidens osynliga stad.

Arbetet var till stor del ett slags konceptuell och poetiskt research där jag med alla medel försökte förstärka, snarare än att ifrågasätta och vetenskapligt testa, min initiala tes. Min konstärliga strategi för att göra detta var att delvis använda vetenskapliga metoder. Med hjälp av webbsajten www.citipopulation.de, som har samlat alla världens länders befolkningsstatistik, tog jag fram listor över alla osynliga städer. Jag gjorde en e-postundersökning med forskare i olika delar av världen om hur de uppfattade förekomsten av osynliga städer där de levde. Jag använde ett dokumentärt anslag i min film men lät en svensk sommarnatt bli en vanlig dag så staden jag filmade framstod som en spökstad. Jag manipulerade fotografier. Allt för att förstärka min tes och stödja mitt syfte att visa betraktaren sin egen blick. Att de skulle se sitt osynliggörande. Det var detta som var det intressanta för mig. Inte den objektiva sanningen.

Invisible Cities resulterade i en film, en serie fotografier och en bok. Jag jobbade med alla delarna av projektet samtidigt och försökte få ihop olika delar som kompletterade varandra. Boken jobbade jag med tillsammans med författaren och redaktören Göran Dahlberg som tillika är min bror. På ett tidigt stadium hade jag en idé om att jag skulle göra en film där jag skulle flyga som viktlös genom en osynlig stad.

Skiss för kamerarörelse för *Invisible Cities*

Jag ville på något sett vara den osynliga inkräktaren som tittade på staden. Men till skillnad från en främling som kommer till en sådan stad och blir oerhört synlig då han är den enda inkräktaren så ville jag att min främling skulle förbli en främling. Jag ville betona främlingens blick och utanförskap. Samtidigt ville jag inte visa människorna i den osynliga staden. Jag ville låta den osynliga staden förbli osynlig. Även fast jag visade den. Detta gjorde jag för att staden i sig inte intresserade mig. Inte heller dess människor i sig. Utan det är blicken på staden som intresserade mig. Osynliggörandet. Effekten jag sökte var alltså att flyga som en viktlös *alien* genom en stad utan att se några människor där. Som om det vore en öde spökstad. Detta ville jag inte göra för att på något sätt svartmåla dessa städer, att säga att det inte händer något där eller att inga bor där. Jag gjorde det uteslutande för att visa betraktarens egen blick på staden. Då man skulle titta på filmen skulle man se sin egen blick. Man skulle känna igen sig. Tänka – aha, en spökstad. Men efter detta initiala konstaterande från betraktaren ville jag alltså att en annan osäkerhet skulle smyga sig på. Ett slags vetskap om att det inte är korrekt. Jag åstadkom detta genom att filma en stad en svensk sommarnatt just efter solens uppgång. För de allra flesta människor ser det ut att vara en helt vanlig dag.

Kran, lastbil och kameratest

Film stil från *Invisible Cities*

Innan jag började jobbet med själva filmen åkte jag till alla osynliga städer i en radie av cirka två timmar från Stockholm där jag är baserad. Ungefär så långt skulle jag inom budget kunna förflytta mig själv och mitt filmteam med en lastbilschaufför, en kameraman, en steadycam-operatör och en kamerakranförare. Under dessa researchresor tog jag en del foton som minnesanteckningar. Fotografierna blev senare en del av en serie jag kom att kalla *Invisible Cities: Location Studies*. Fotografierna i den slutgiltiga serien hade jag manipulerat på så vis att jag tog bort alla fönster och tecken på mänskligt liv. Husen slöt sig och tanken var att de skulle pendla mellan att se ut som samtida arkitektur, skalmodeller och bilder manipulerade med photoshop.

Invisible Cities: Location Studies

Parallellt med att jag jobbade med fotografier och filmförberedelser fortsatte jag med att samla in och sammanställa statistik kring osynliga städer. Jag började också skicka e-post till tusentals forskare runt om i världen inom områden som till exempel sociologi, stadsplanering, arkitektur och socialantropologi. I mitt brev berättade jag om att det i Sverige finns städer som ingen utanför dessa städer pratar om. Städer som är så stora att du kan bo där ett helt liv utan att ha någon anledning att flytta någon annanstans men att de ändå är så små att det är omöjligt att förbli anonym där. Jag avslutade mitt mejl med att fråga om det finns liknande städer i den del av världen som personen jag skrev till befann sig i.

Det var under denna del av arbetet som jag började samarbeta med författaren och redaktören Göran Dahlberg. Tillsammans fortsatte vi att skicka iväg e-post till folk runt om i världen med en idé om att vi skulle använda oss av en del av svaren som ett slags faktarutor i en guidebok över osynliga städer som jag börjat fundera över. Till denna bok började Göran skriva på en längre essä för att ringa in det osynliga. Hans idé från början var att beskriva det synliga runt omkring tills det osynliga plötsligt framstår som ett slags mellanrumsbild. Att aldrig prata om det som inte gick att se.

I vår e-post använde vi en annan metod. Tanken var att skriva till forskare som enbart bodde i synliga städer eller i någon form av metropol. Och det är ju just från metropolen som de osynliga städerna är som allra osynligast. Så vi bad dem alltså beskriva det som de själva inte kunde se. Eller snarare – det som de själva gjort osynligt. Exemplet med städer vi skrev om till forskarna var ju dessutom från ett land (Sverige) som för de allra flesta människor (utom just de människor som bor i just Sverige) är förhållandevis osynligt.

Man kan säga att vi ville locka dem i fällan att säga det som skulle stödja tesen. Vi får till exempel in ett svar från en spansk arkitekt som berättar:

I Spanien finns det inga osynliga städer. I stort sett alla människor i Spanien bor i de stora städerna, i Madrid, Valencia, Barcelona, Sevilla eller Bilbao.

Men när jag adderade den totala befolkningen i dessa fem städer blev det inte mer än omkring 11 miljoner personer. Men enligt den senaste statistiken bor cirka 40 miljoner personer i Spanien, så 29 miljoner personer saknas.¹

Det är i ett svar på ett mejl till en forskare i Ryssland som vi först stöter på begreppet ”Hemliga städer”. Detta begrepp använder vi som utgångspunkt för vårt samarbete för projektet ”Konst genom staden”.

¹ *Invisible Cities* projektet har sedan det blev klart visats som Sveriges bidrag till Sao Paulo Biennalen 2004, samt på Moderna Museet i Stockholm 2005, Locarno Film Festival 2005, FRAC Bourgogne Frankrike 2005, Taipei Biennalen 2006, Santa Monica Museum of Art 2006, Museum de Paviljoens Almere Holland 2006, Nicole Klagsbrun Gallery New York 2007, Leeum Museum i Seoul 2007.

Hemliga Städer

De hemliga städerna dök alltså först upp för oss i ett mejl från en rysk forskare som svar på vår fråga om förekomsten av osynliga städer i Ryssland. I mejlet till oss berättar forskaren om de cirka 50 industriliknande städerna som Stalin hade byggt med arbetskraft från Gulag, och som då det begav sig inte fanns på några kartor. Städerna hade murar omkring sig och det behövdes ett speciellt entréstillstånd för att komma in. Ofta kallades de bara ett postnummer och runt 2 miljoner människor bodde sammanlagt i dessa hemliga städer. De gamla ryska hemliga städerna fångade kanske inte vårt intresse fullt ut men orden ”Hemliga städer” innehöll en stor poetisk kraft som fick oss att fundera kring hur hemliga städer eller platser ser ut i dagens samhälle. Vi började fundera kring kåkstäder, gated communities, skatteparadis, sekter, straffkolonier, flyktingläger och så vidare. Sakta började det framträda något slags bild för oss om ett nytt slags stadsform där hemlighet spelar en väldigt stor roll. Hemlighet ibland av fri vilja och ibland påtvingad.

Likt arbetsgången i *Invisible Cities* tog sig Göran an ämnet genom att essäistiskt försöka ringa in olika typer av hemlighet i dagens samhälle medan jag snarare ämnade göra en filmisk djupdykning kring psykologin i en av dessa hemliga platser. Vi bestämde oss tidigt för att försöka samarbeta fullt ut för att åstadkomma ett gemensamt bidrag, men det visade sig vara svårare än vi trodde. Slutresultatet har istället blivit två mer individuella projekt som förhoppningsvis kompletterar varandra och gör läsningen mer komplex.

Jag började titta närmare på en typ av hemlighet där ett slags privatisering av det offentliga rummet skapar en helt ny stadsform – gated communities. Då jag i mitt arbete tidigare kretsat kring ämnen som kontroll och övervakning och kring att se och bli sedd, föll sig detta än mer naturligt. Jag tog kontakt med några forskare och började så smått fördjupa mig och fundera över om det överhuvud taget gick att göra något kring gated communities då detta är väldigt omskrivet i teoretiska sammanhang och även behandlat i litteratur, film och konst. Då mitt anslag ofta kommer från ett mer personpsykologisk håll funderade jag på om jag överhuvudtaget kunde ta mig förbi dessa stadsmurar på ett sådant sätt att jag kunde nå det tillstånd som jag behöver för att kunna göra något kring dessa typer av städer. Det kändes som jag var tvungen att ta mig fram till ett läge där jag var innanför murarna och accepterad men samtidigt kände mig helt utestängd och utesluten. Som om jag vore en hemlig inkräktare. En spion. Då jag aldrig varit en wallraffande typ av konstnär hade jag nästan gett upp detta spår då jag av en ren tillfällighet blev kontaktad av en producent på en amerikansk stiftelse som var intresserad av att producera ett nytt verk av mig. Han bad mig komma över till New York och titta på stiftelsens ställe vid Gramercy Park och fundera på om jag kunde göra något för en utställning hos dem. Gramercy Park är Manhattans enda privata park och plötsligt i och med denna resa föll allt plötsligt på plats.

Mitt bidrag till ”Konst genom staden” blev en film med titeln *View Through a Park*. Görans bidrag är en essä vid namn *Hemliga Städer* som publiceras i bokform under 2010.

Gramercy Park

Parken från mitten av 1800-talet är omgiven av Brownstonehus, en hustyp som är förknippad med rikedom, mellan 20e och 23e gatan ett stenkast från Park Avenue på Manhattans östra sida.

Som parkens centralpunkt finns en staty av Edwin Booth, Shakespear-skådespelaren som var bror till Abraham Lincolns mördare John Wilkes Booth.

Mitt första möte med Gramercy Park hade jag haft flera år innan detta projekt startade. Då jag bodde i New York 2004/2005 blev jag medbjuden på en fotbollsmatch av en fransk konstkollega. Hans kusin - Youri Djorkaeff, världsmästare i fotboll med Frankrike 1998 och professionell fotbollsspelare i Italien, Tyskland och England, avslutade sin karriär med att spela en säsong i Metro Stars i USA:s fotbollsliga Major League Soccer.

Efter matchen blev vi, till min stora glädje, hembjudna till Youri och hans familj och de bodde då alltså vid ett hus invid Gramercy Park. Jag minns att Youri, med släktingar från Armenien, sa att han delat ut nycklar till parken till sina släktingar som hade grillpartyn där. Han tyckte detta var mycket roligt då de vare sig såg ut som de normala invånarna kring Gramercy Park eller gjorde saker som de som vanligtvis är inne i parken gör. De bröt mot de osynliga reglerna som finns i en gated community. Vidare berättade han förtjust om att han vid sitt första besök i byggnaden stått i hissen med Julia Roberts som hälsat på honom. Han hade presenterat sig som nyinflyttad fotbollsspelare och undrat vad hon gjorde då han inte kände igen henne – vilket hon uppskattat.

Hela atmosfären runt detta kvarter var som ett sekulariserat Eden där privat park likställs med en privat värld i full förnekelse av den riktiga världen just utanför. En gated community inne i en annars öppen stad.

Under min kväll i min gamla fotbollsidol med familjs hem kändes det som att jag fick ta del av en sluten värld även om jag antar att det för mig den gången mest handlade om förtjusningen över att få lov att ta del av annan värld jag heller inte hade tillgång till – den professionella fotbollsvärlden. Att öppna upp den slutenheten var för mig långt mer imponerande den gången än att jag faktiskt fick tillträde till de annars så slutna byggnaderna runt Gramercy Park. Det är först nu 5-6 år senare som jag reflekterar över att jag faktiskt samtidigt var inne i en mängd olika världar som jag annars inte har entrébiljett till.

Men jag återgår istället till konstprojektet. I mitten av 2008 stannar min taxi för första gången utanför 15 Gramercy Park South. Byggnaden färdigställdes 1840 och köptes 1860 av Samuel J. Tilden som kandiderade som demokraternas kandidat till att bli USA:s president år 1876 i ett av de mest kontroversiella valen i USA:s historia. Sedan 1906 huserar den privata klubben The National Arts Club i den äldre byggnaden och i en tillbyggnad finns en del privatbostäder och också den stiftelse som kontaktade mig för att de ville producera en ny film av mig.

Direkt vid min ankomst hade det organiserats ett möte med klubbens nuvarande president, O. Aldon James, för att undersöka möjligheten för mig att få tillgång till deras lokaler för att filma och fotografera lite. Vid mötet bestäms det att det är ok att jag under 4-5 dagar befinner mig i lokalerna när jag vill och att jag kan filma och fotografera där om det inte inkräktar på någon av de personer som befinner sig i lokalen. Mötet som pågår under några timmar handlar dock mest om att presidenten berättar anekdoter från National Arts Clubs historia. Om viktiga medlemmar och mer eller mindre spektakulära händelser.

Målning av nuvarande president för The National Arts Club O Alden James. På vänster sidan en byst föreställande tidigare presidenten för The National Arts Club - Teddy Rosefeldt.

Då jag, tillsammans med min assistent Anders, på morgonen efter tar ett kliv över ett rött tjockt rep med en skylt som säger "members only" och stiger in i den privata loungen hör jag plötsligt hur någon skriker efter oss. Presidenten för National Arts Club rusar efter oss tills han står ungefär cirka en halv meter framför mig och skriker att detta är den största skandalen i National Art Clubs historia. Han skriker frågande – vem är du och vad gör att du tror att du bara kan kliva över repen till en privat klubblördag? Jag tittar nervöst på honom och försöker säga – men vi hade ju ett långt möte igår – vi satt ju i en timme och gick igenom vad jag skulle göra här – du sa ju att jag fick tillgång till rummet när jag ville. Han lyssnade inte på mig överhuvudtaget utan fortsatte istället att skälla ut mig efter noter. Några meter bakom oss satt en man i en läderfåtölj och läste förstrött i dagens tidning. Han lyfte inte huvudet en enda gång under tiden utskällningen pågick. Då jag inte direkt kände mig som en i gänget gjorde ju detta att min stressnivå nådde oanade höjder. Jag försökte om och om igen avbryta den skrikande mannen, utan framgång, för att påminna om vårt möte dagen innan. Jag var så stressad att jag inte hörde att min

assistent Anders försökte få kontakt med mig utan fick reda på vad han vetat först en stund senare. Efter att portvakten kommit uppspringande in i loungen och tagit mig lite åt sidan och sagt – allt är lugnt – det är inte han – och berättat att det är hans för mig helt okända galna tvillingbror John James. Detta hade Anders alltså upptäckt några minuter tidigare men stressen av att jag för första gången gick in i National Arts Clubs lounge och åkte på en utskällning inför andra människor, av en för mig väldigt bekant person, hade gjort att jag helt missat de små detaljer som skiljde de två tvillingbröderna åt. Med detta första möte i ryggen gick jag vidare med mina efterforskningar fast nu lite oväntat också med funderingar kring om hur ofta just tvillingar har använts i film för att framkalla ett slags obehag.

The National Arts Club, New York

Interiören i byggnaden var långt mer sliten än vad en snabb blick kunde se. Det kändes lite som om jag gick omkring i ett dödsbo och varenda vrå var fylld av saker. Det fanns ett flertal lokaler där de visade konst (av kanske inte helt samtida slag...) och det fanns lounges, restaurang och bar, mötessalar, övernattningsrum och i The Shining-liknande korridorer mellan rummen stod vitriner fyllda av gamla papper och skulpturer. En våning upp hade Alden James sitt kontor med utsikt över parken. I rummet som också var överfullt av gamla grejer hade han sin enorma fågelbur med en stor korp.

Världen jag mötte på 15 Gramercy Park South var en sluten kontrollerad värld där tiden stod stilla och där de hade en nostalgisk eller en romantiserad idé om livet. En plats fylld av paranoia och rädsla men också av en särskild typ av melankoli och ensamhet som enbart isolering kan framkalla.

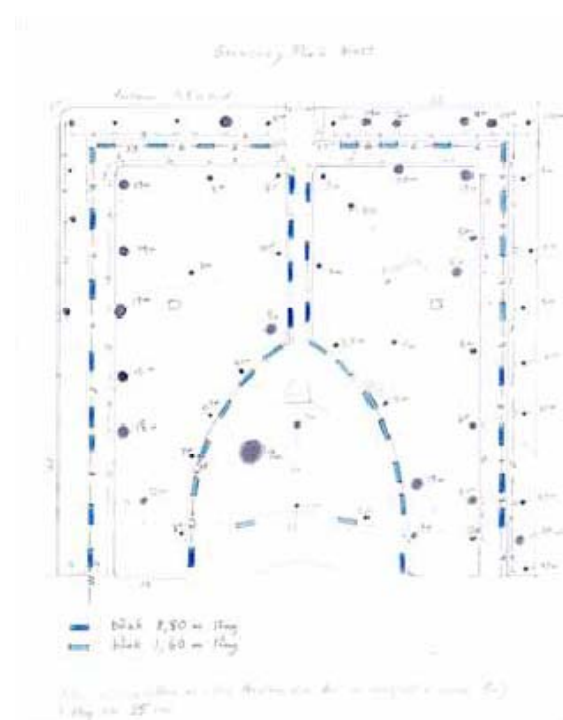

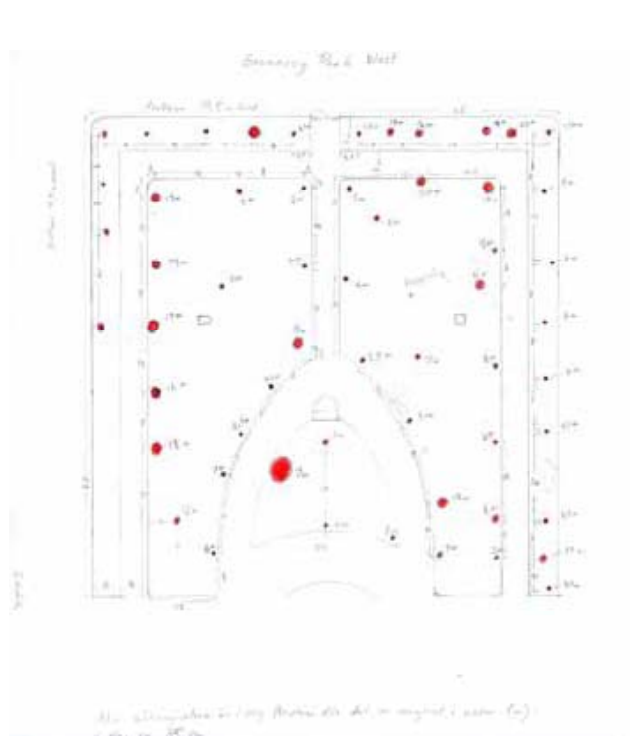
The National Arts Club, New York

Rekonstruktion av Gramercy Park

Teckning över parkbänkarnas placering.

Teckning över trädens placering, storlek och höjd

Väl hemma i Stockholm bestämde jag mig för att med hjälp av fotografier, Google Earth, teckningar, ritningar och gamla böcker att rekonstruera ett snitt ur Gramercy Park i en av mig uppbyggd modell. Modellen tänkte jag använda för att göra en film och en serie fotografier. Skalan som jag bestämde mig för att jobba med var 1:12. Anledningen till att jag ville använda denna skala var att jag av erfarenhet vet att den fungerar bra att filma i och att det samtidigt kan finnas stolar och andra möbler som i undantagsfall kan användas. I skala 1:12 skulle modellen jag tänkte bygga bli ungefär 9x3 meter. Jag bestämde mig för att börja med att bygga träden till parken då de skulle bli det mest komplicerade och tidskrävande att bygga i modell.

Träd till modellen under framtagning i en studio i Malmö

Färdiga träd

Modellen jag byggde tänkte jag skulle fungera både som skulptur och som en setdesign till filmen och fotografierna. Parallellt med att träden togs fram jobbade jag också med att bygga upp modellen i ett 3D-program. Modellen byggde jag i svartvitt för att förstärka känslan av melankoli och död. Jag ville att setdesignmodellen skulle fungera som ett skulptur som såg ut som ett gammalt svartvitt fotografi. Om modellen var svartvit skulle jag dessutom kunna filma i färg men få ett svartvitt resultat. Tvärtom från en vanlig svartvit film som ju filmar en värld i färg.

3D-modell av skulpturen/set designen för View Through a Park

Modell/setdesign-bygge

Modellen ljussatt för filmning av *View Through a Park* och fotografering av serien *View From a Street*

Produktionssbild från filmning av *View Through a Park*

I filmen tar jag betraktaren med på en färd från insidan av en lägenhet, genom en idyllisk stadspark, till en annan lägenhet på motsatt sida parken. I filmen som utspelar sig på natten färdas betraktaren ändlöst mellan dessa två byggnader. Fram och tillbaka.

Till skillnad från Alfred Hitchcocks *Rear Window* (1954) där den voyeristiska blicken är åstadkommen med en zoomlins, färdas betraktaren i *View Through a Park* inne i själva blicken. Och blicken blir inte voyeristisk förrän den når sin destination. Likt Antonionis *The Passenger* (1975) görs åkningen från insidan av ett rum och ut genom fönstret utan ett klipp.

Stillbilder från *The Passenger* 1

Då kameran åker rakt genom fönsterrutan i *View Through a Park* åstadkoms ett slags upplösning av kroppen som rört sig fysiskt, likt en tyst inkräktare på insidan, till att enbart bli blick då parken korsas. Det är först då blicken når och passerar fönsterrutan till lägenheten på andra sidan parken som blicken blir både voyeristisk och återigen fysisk.

Rörelsen mellan de två lägenheterna är repeterad och vecklar ut sig i oändlighet vilket föreslår att det vare sig finns en början eller ett slut. Lägenheterna är spegelvända, likt tvillingar, vilket skapar en obehaglig statisk familjär känsla som rör till begrepp om tid och rum.

Att *View Through a Park* är filmad i färg men visar en värld som är svartvit förstärker känslan av nostalgi och melankoli och att du faktiskt tittar på något som är dött.

Film still from *View Through a Park*, 2009. Single channel video installation. Dimensions variable.

Film stills from *View Through a Park*, 2009. Single channel video installation. Dimensions variable.

Under arbetets gång blev min relation till den amerikanske producenten som beställt verket alltmer infekterad. Jag uppfattade det som att han inte gillat att jag hade dikterat reglerna för hur vårt samarbete skulle se ut för att det skulle fungera att producera en film. Känslan jag fick var att han egentligen var helt ointresserad av både affärsdelen av produktionen och själva konstverket i sig. Det handlade mer om ett slags fåfänga och att ha lite kul. Jag var inne i hans slutna värld och där så skulle jag följa hans regler. Under några galna månader, från november 2008 till februari 2009, illustrerades mina värsta farhågor. Han sparkade curatören och ställde in den planerade utställningen i New York. Han vägrade också betala ut resten av produktionspengarna och ville inte heller skicka tillbaka den stora arkitekturmodellen till Sverige trots att han själv skeppat över den till New York och därefter ställt in allt.

Filmen slutförde jag med hjälp av ett spanskt och ett svensk/tyskt galleri. Sex månader efter projektet var klart fick jag en recension av det amerikanska konstmagasinet *ArtForum* och dagen efter numret kom ut fick jag ett kort mejl som meddelade att producenten nu skulle skicka tillbaka modellen. Ingen förklaring till varför och heller ingen ursäkt. Mejlet innehöll två rader som uppmanade mig att kontakta en amerikansk transportfirma. Modellen till filmen befinner sig numera i Moderna Museets samlingar och jag lärde mig att även om jag, till skillnad från *Invisible Cities*, gjorde konst genom en stad genom att bygga upp en modell av den del av staden som jag ville behandla så befann jag mig fortfarande, och kanske mer än i *Invisible Cities*, på insidan i den verkliga staden och dess regler och system.

View from a Street, 2009. 25 framed C-prints 44 x 30,7 cm

Filmen och ibland fotografierna har visats bl.a på PKM gallery i Seoul, Galerie Nordenhake i Stockholm och Berlin, Juana de Aizpuru i Madrid och på grupputställningar i Polen, Tjeckoslovakien och Tyskland.

Lista av arbeten utförda 2005-2009

För mer information se www.jonasdahlberg.com

View Through a Park, 2009. 1-kanals video installation. Projection 400x225 cm. 16:58 min loop.

View From a Street, 2009. En serie av 25 st fotografier 46x32 cm stora.

Three Rooms, 2008. 3-kanals video installation. 3 st 46 tums monitorer. 26:5 min loop.

Safe Zones no 11 (Moderna Museet Stockholm), 2006. Platsspecifik installation

Promenade, 2006 Video installation

2009

“The Grand Illusion” National Concert Hall, Taipei Taiwan

“Three. The triptych in Modern Art” Kunstmuseum Stuttgart Germany

“Multiple city” Filmmuseum München Germany

Juana de Aizpuru Madrid Spain (solo)

“Anamnesis and Extrapolation” PKM Gallery Beijing China

Galerie Nordenhake, Stockholm Sweden (solo)

Rituals of Homecoming, Lodz Poland

Impakt Festival, Netherlands

Taipei Museum of Modern Art, Taiwan

2008

Galeria Foksal, Warsaw Poland (solo)

“Two-fold faction” PKM gallery Beijing China

“Wandering in Contemporary Video Art” Magazzini del Sale Palazzo Pubblico, Sicana Italy

Gallery Nordenhake Stockholm Sweden (solo)

Art Unlimited, Art Basel

Magazzino de Arte Moderna (solo)

“Abstract Imagination” PKM Gallery, Seoul Korea

“Structural Decline” Special projects Melbourne Art Fair

CNA, Dudelange Luxembourg

Kunsthalle Wien, Austria

2007

“Unsung” Nicole Klagsbrun Gallery, New York USA

Centro Atlantico de Arte Moderno, Canarais Islands Spain

“Heterotopias” The first contemporary Art Biennale of Thessaloniki Greece

“Borås Borås” Borås Konstmuseum Sweden

“Flash Cube” Leeum Samsung Museum of Art, Seoul Korea

“Crossing Walls” City Council Galleries, Girona Spain

Galeria Foksal, Warsaw Poland (solo)

“Punctum”, Futura, Prague

2006

PKM Gallery, Seoul Korea (Solo)

Artsonje Center, Seoul Korea

“Dreamlands burn” Kunsthalle Budapest Hungary

“Ideal City – Invisible City” Zamosc Poland/Potsdam Germany

“Inner Space” Calle Alcala 31, Madrid Spain

Taipei Biennial. Taiwan

Konsthallen Bohusläns Museum, Uddevalla Sweden (solo)

Neue Kunsthalle St. Gallen. St Gallen Switzerland (solo with Jan Mancuska)

“The Urban Condition” Museum de Paviljoens, Almere Netherlands

“The Moderna Exhibition” Moderna Museet Stockholm, Sweden

Frac Bourgogne, Dijon, France (solo)

“Dark Places”, Santa Monica Museum of Art, Santa Monica USA

“Prospective Sites”, Vienna Austria.

2005

Marian Goodman Gallery Paris, France

Bonner Kunstverein. Bonn, Germany (solo with Jan Mancuska)

"Invisible Cities", Moderna Museet, Stockholm Sweden (solo)

Herzliya Museum of Contemporary Art, Herzliya, Israel

"The Horseman's Viewpoint", Collège de Dornes Gallery in tandem with FRAC Bourgogne, Dijon, France (solo)

ART Unlimited, Galerie Nordenhake, Basel, Switzerland

"Interior View", FRI ART, Fribourg, Switzerland

